

Hvorfor universiteter?

Jensen, Kasper Bjerling Søby

Published in:
Hippocampus

Publication date:
2011

Document Version
Tidlig version også kaldet pre-print

Citation for published version (APA):
Jensen, K. B. S. (2011). Hvorfor universiteter? *Hippocampus*, 2011(31), 31. <http://hippocampus.ruc.dk/>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@kb.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

HVORFOR UNIVERSITETER?

Af Kasper Bjerling Søby Jensen, ph.d-studerende på Matematik, NSM.

Danmark hælder hvert år et anseeligt milliardbeløb i driften af universiteter. Hvorfor egentlig det? Det spørgsmål må vi have nogle svar på, hvis vi skal udvikle vores daglige virke som universitet.

Universitetets opgave beskrives ofte som en tredeling mellem forskning, uddannelse og anvendelse. Det kan godt skabe den – efter min mening – fejlagtige opfattelse, at der er tale om

tre adskilte indsatser. I virkeligheden er de tæt sammenvævede.

Når politikerne diskuterer universiteter, har de ofte et stort fokus på forskningen. Den skal styres og aftagerorienteres, så den servicere dansk produktion. Det er så at sige den måde samfundet får "value for money" på. Det synspunkt finder jeg naivt.

Rigtig nok kaster universiteternes forskning resultater af sig. En forskers dybe fascination af samfundsmæssigt set uendeligt ligegyldige mikrober kan pludseligt afsløre et protein med

stor industriel anvendelighed. Matematikeres fascination af abstrakt teori kan blive til kryptering, osv.

Men den virkelige samfundsnytte af universiteter er først og fremmest uddannelsen af kandidater og ph.d'er på aller højeste niveau og af aller bedste kvalitet. Videnstunge fagpersoner, der kan tilføre den offentlige og private produktion en kvalitativ værdivækst, som ellers var udeblevet.

Men hvorfor så forskning? Først og fremmest fordi uddannelsen af kandidater og ph.d'er på aller højeste niveau og af aller bedste kvalitet kun kan ske i forskningsbaserede miljøer, baseret på grundforskning. Et universitet med lærere der ikke forskede, ville ikke kunne løfte opgaven.

Det er altså essentielt for universiteternes virke, at de huser aktive (grund)forskingsmiljøer. Den direkte anvendbare forskning, hvad enten den er et heldigt udslag af grundforskning eller et udslag af rekvireret forskning fra en ekstern partner, er et biprodukt.

Det samme gælder det forhold, at vi med universiteterne har et fond af eksperter, som kan stille sig til rådighed for kvalificering af den almindelige demokratiske samfundsdialog.

Integrationen af universitetes tre hovedleverancer gør, at et universitet bør, ikke bare af principielle, men af rent pragmatiske grunde, styres på demokratisk vis. Det er netop universitetsbefolkningens integration i et diskuterende samfund, der skaber den nødvendige dynamik.

Ydre forestillinger om, at universiteter først og fremmest leverer forskning, som kan målrettes bestemte ydre krav og forventninger, vil i det lange løb undergrave universitetets egentlige nytte.

Det samme gælder indre forestillinger om universitetet som et "forskerhotel", hvor forskeren tjekker ind og bliver serveret af en stærk og professionel ledelse.

Universiteter må udefra såvel som indefra styres efter den hensigt, at vi skal kunne levere forskningsbaseret uddannelse og uddannelsesbaseret forskning, af højeste kvalitet.

I hver nummer af Hippo-Campus får en ny klummeskribent mulighed for at ytre et synspunkt. Klummeskribenten vælger selv, hvem stafetten skal videregives til.